

Η ΜΙΚΡΗ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ

— 'Ο παλιός της ένορίας σας, άγαπητή μου, δε μου φάνηκε πολύ εύ-
 γλωττος, είχε στη Λίτσα η νεαρή άγγλιδα Μοδ, καθώς έβγαυε από την
 καθολική εκκλησία όπου είχε πάει εκείνη την Κυριακή μαζί με την
 κορίτσια της φίλης της, γιατί ο αυτό το μέρος οι διαμαρτυρούμενοι δεν
 είχαν άκονα δική τους.

— Μα το σημείο ενδιαγέλιο, άποκοιήθηκε ελαφρά περιγραμμένη η Λίτσα
 ήταν τόσο άπλο και δεν εχρονίζονταν χαμιά εξήγηση εκ μέρους τού πα-
 πα... Και τί ώραία ποι άοιζες : 'Α ν θ ρ ο π ο δ ο τ ι ς ε π ο ρ ε υ -
 ε τ ο υ α π ο 'Ι ε ρ ο σ ο α λ η μ ε ι ς 'Ι ε ρ ο γ ο ...

— Ποιόν καλά, είμαι σύμφωνη μαζί σου ο' αυτό. Βέβαια κάθε καλός
 χριστιανός έχει χρέος να βοηθήσει τους πιστούς των πλησιών του, αλλά προ-
 πει να ξηρήσει ότι κι' η ευσπλαχνία έχει όρια κι' όταν κανένας το παρακά-
 μει τότε καταντάει ουσιαή άνοση ή τρέλλα. Πάρε παράδειγμα τον άδο-
 ξο σου που καθώς μίς θυμωτόν ήγχε κόντεψε να τον σκοτώσει εκείνος ο
 βοσκός που περιποιόταν τόσο καρό τις πληγές του κι' ήγχε καλά με
 τις φρονιές του. Άν έινε έτσι, λογαρέ ; Τι λέτε οεις ;

— Ο περιούσιος από τους άνοσους; δεσποινίς, άπάντησεν ο λογι-
 γός 'Εορικός Ντιμπλάν, ήνε άχρηστί. Αυτή ήνε η γνώμη μου.
 'Αν θέλεις, μπορείς να ρωτήσεις και το γιατρό από δω και θα σάς το
 βεβαώσει.

— Άν επρόκειτο να περιποιούμινε μονάχι όσους δε μας έχουν κα-
 κολογήσει, μονομυθίος ο γαρός που έρχόταν παρασιώ τον έσφαλός
 τα τρία τέτατα των ανθρώπων θα πέθαιναν, χωρίς χαμινάρ βοσκική
 περ'θαίχ. Άν ήνε δικτυγός ή άήθητα...

— Παραδέχομαι, ότι πρέπει κανένας να βοηθή τον άλλον, όχι όμως
 και τούς έθνοούς του, είπα η Μοδ.

— Κι' αν εκείνοι δεν έχο ν άλλον προστάτη ; Κι' αν πρόκειται να
 πεθάνουν ;

— 'Α ! Λίτσα, πού το παρακάμεις... Μα νύχτα να λήξω να σκοτώσουν, έσθ θα κλά-
 ψης. Κι' αν βρης στο δρόμο ένα σκυλί
 λυσοασμένο θα τ' άρήςεις να σέ διακόσω !

— 'Α ! Καί ποί μου το θύμισες !
 'Εγώ διάβασα μια ειδοποίηση που λέει να
 φυλάγεται ο κόμοος, γιατί στην πόλη μας
 βρίσκεται ένα λυσοασμένο σκυλί. Λοιπόν έ-
 χεις σκοπό και τώρα, δεσποινίς, να εξακο-
 λουθήσεις τους ταχιζούς περιπάτους σας ;

— 'Ω ! βέβαια, έρω δε φοβάμαι τίποτα.
 'Άλλος τε έρω πάντα μαζί μου έναν καλό
 σκύλο που δεν τον άρήςω ποτέ. Και λέ-
 γονται αυτά η Μοδ παρούσα ως ένα μικρό
 πιστόλι τέλεινα ον ουσήματος; και το ξανά-
 κρηψε μέσα στην τούττα της.

— Και θα μπορούδες να το μεταχιρι-
 στής αυτό, Μοδ, αν σου παρουσιάζονταν μιά
 ενκαρία ;

— Χωρίς κανένα άποϊόντος διαταμό !

— 'Εγώ όμως να σου πώ την άλήθεια ποί δε θαμ τή
 θάρος να προσβοήσω ένα ζωντανό πλάσμα.

— Αυτό δεν ήνε καθόλου κοίκακτικό για την άδωγή της
 γενναίος άξιοματιγός.

— Φαίνεται μάλιστα πως η άδωγή μου ήνε τρομερά εν-
 άσθητη κι' όχ; δειλή, διόρθωσεν ήσχα ο νεαρός λογαρές ε-
 πεμβαίνοντας στη συζήση των δύο κοριτσιών και θέλοντας
 να προάρθ τις συνέσεις της. 'Υπόχρον όμως πολλές περι-
 στάσεις, όλος ονός πόλεμο άξαιρα, όσον είσαν ήποχρησμένος να σκοτι-
 σης τον άντ'παύ σου προσκειμένον να γλυτώσης τη δική σου ζωή.

— 'Εγώ, αν μου είχανε κάτι τέτοιο, είπα θαλάτη η Μοδ, δε θα
 χοροτομβόσα καθόλου κι' έλειπα ως γυόταν ότι ήθελε.

— Όλοι οσοπήκιά παραδέχτηκαν τη γνώμη της νεαρής 'Αγγλίδας και
 μού ο λογαρές ποί ήγχε άποδίζει πολλές φορές στον καρό τού ποιέ-
 μου αν ήξερε ή όχι τι σημαίνει θάρος — κι' αυτό φανόταν από τα τόσα
 παλάσματα που στήλιζαν τα στήθη του — χαμογέλασε ελαφρά χωρίς να
 άπανήρη καθόλου στα λόγια της.

Την άλλη μέρα η Μοδ σερβόλησε όπας πάντα νουός, ντινθής οε μια
 στιγμή και βήγχε στο οσηθισμένο περπατό της όιομόναχη ερατοπίνας
 στον εορημικό δρόμο. Άν ήγχε ως τη στιγμή κανένα κακό οναλάτημα,
 ποίμα ποί τη λυπόδος, γιατί δεν της ήγχε δοθεί ενκαρία ν' άποδίζει τη
 γενναϊότητά της.

Προχωρούδες ογιά-ογιά βυθισμένη στη σκέψη της και μη δίνοτας
 προσοχή στο πέτρομο θέματα που άπλό οταν μπροστά της. 'Από τη μια
 μεριά τού δρόμου φανόταν το καταλόμισμο δάσος, ένω πενύ κάτω άπλώ-
 νονταν η θάλασσα κι' από την άλλη ξεχώριζε το παλιή οαοακηνή κάστρο,
 που άδοσιες κάτω από το λαμπρό φος τού ήλιου.

'Αξαιρα στην άκρη τού δάσους φάνηκε ένας άθροπος με έλοπο
 εξοστεικό. Τό πρόσωπό του ήταν άγριο και μια άγνέτονη γενναία οκί-
 πλες το μού πρόσωπό του. Στα χείρια του κοραϊόδες ένα χορτό μαρδί
 με ρόζους, που μπορούδες κάλλιστα να το χορηοποήση ως όπλο, κι' από
 τούς όμους του κορνόταν ένα διακόμι. Κίταγες προσφιλιακά γύρω του
 και μούς είδε τη Μοδ στάθ'χε. 'Εκεήν στην άοχη διάστασ αν έποπε
 να εξακολουθήση το δρόμο ή να γυρσέ π'σω, να βλέποντας πως η από-

σταση άναμεταξύ τους δεν ήταν παρά χαμιά τοιαυτά βήματα και πός
 ο άρρωστος μπορούδες να τη φτάση με λίγα πηδηματα, άποφάσιος να προ-
 χωρήση άφοβα.

Η καρδιά της χτεπόδες τόσα δυνατά και καθώς προλατοόσεν ήγχε
 κούφει με τρόπο στη χείρι της το μικροσκοπικό περιόστρωό της. 'Ο άρρω-
 στος κίταγες γύρω τον ποσοσχηκά φρονότας την παλάμη πάνω απ' τη
 μύτια του. Κανένα όμως δεν φανόταν. Τότε η Μοδ έλακοίνοντας οε μια
 ξαφνική ιδέα φώναξε με θάρος :

— Ζίν ! Πέο ! 'Ελάτε γρήγορα !..

'Αλλά μονάχι ο ά'πλιό; άποκοιήθηκε στη φωνή της. 'Ο άρρωστος
 όμως φοβήθηκε πραγματικά, γιατί νόμισε πως άκουσε κάποιον θόνοβό,
 και περνούτας μπροό της την παρκαίλας να τον δίωξη έλεημοσύνη.

Χωρίς να βασιστή καθόλου η Μοδ έβγαλε από την τούττα της μικρά
 κοίματα, τού τίδωσεν στο χείρι κι' άποκακνήθησεν άφοβή. 'Ενώ προ-
 χωρούδες έκανοποιημένη από την ψευγαμία της και γέλοδες μέσα της για
 το παρτίδ ποίπαίσε στον άρρωστο, έτοιμος άπότομα να πέψη ένα βαρό
 χείρι στις π'άτες της. Γύνοσε π'σω τοιαυτήνη και βλέποντας τον άήθη
 ποί την παρακοιούθησος και κατάλαβε το τέγμαμά της, έβ'αίε τις φωνές
 προσπαδόντας να τού ξεγρήνη από τα χείρια.

— Ε θα με γέλοδες δεύτερη φορά, κυρία μου, της είπε εκείνος κο-
 ροιδενιακά. Φέος γρήγορα όσα ζήηματα έχεις για να μη χάσης τη ζωή σου.
 Χωρίς να γάση καρό η Μοδ τράβηξε τη σκαρβάνη τού όπιου της κι'
 έκείνος έπεσε με μια ογαία στο γόνα, άρρωστος. μια τρομερή βλα-
 στήμα. 'Η γενναία 'Αγγλίδα πήδους μαζαρά το μηρ τοίμιστας να τον
 κεντάξη στο πρόσωπο κι' έδοσε μιας μεγάλη γαρά ον άκουσε να μου-
 κούξη.

Στην άοχη ήγχε νομσει πως τον εκοτώσος, μα γυρσόντας το κεφάλι
 της είδε πως προσπαδόνσε να σηκωθεί. Ε μπορούδες όμως να σταθή στα
 πόδια του και τέλος ήμινε χαρμωμένος στη
 θέση του. 'Η Μοδ πούτη-πούτη θέλησε
 να ειδοποίηση την άστυνηα και να παρο-
 δώση αυτόν τον άλλο στην κρήνη τής δι-
 καιοσύνης, αλλά καθώς τον είδε εξαλωμένον
 στο χόμα και άκουσε να στεναχί τον έλυπή-
 θηκε κι' άντι να φήγη πήγε κοντά του ση-
 κνημένη.

— Άγού, γνήθμισ ούδναια ο πληγω-
 μένος.

'Η Μοδ έβ'αίε ένα μικρό μπουκάκι με
 μέντα, που το βαστόδες άπάνω της πάντα
 και τ' άρήςε κοντά του λέγοντας :

— Πάρε αυτό εδώ. Πάω να σου στείλω
 βρόθια.

— Άλλαχ π'ς να ειδοποίησης τούς χο-
 σομ'άιζες. 'Εγχασιόδ...

— Όχι, δεν έρω οσοπό να οε καταγ-
 γρέλω. Άρεζέτ' οε τιμωρησά... Θά είπω,
 για να μη ήποπειθηθόν την άήθητα, πως
 χαμογέλασες τόχα. Και θα το πιστέψον γιατί στο δάσο
 γυρσόνσε τόσο κυνέοι κάθε μέρα.

— Όλος θέλεις. 'Επειδή όμως δεν μπορού να κινήθω,
 δωσε μου να πώ ήρω. Μη φοβάσαι πενά από μένα, δε μπορώ
 να σου κάμω κακό έτσι που είμαι... Άφού κοινοστύβησε η Μοδ
 μια στιγμή, πλησίασε στο μέρος του πληγωμένου, γοητίσος
 μούδες τον κι' άνασχρόντοτας το κεφάλι του τοίβαλε το μπου-
 κάκι κοντά στο στόμα του. 'Αξαιρα άκουσε π'σω της μια
 γλυκαία φωνή :

— Μα τί πάθαις σήμ'ρα, μίς Μοδ, τ' ήν' αυτά ;

Γυρσόντας το κεφάλι της είδε να στέκονταν παραξενωμένον ομιά της
 η φίλη της Λίτσα μαζί με τον 'Εορικό τον άδελφό της, που είχαν έρθει
 να την άταμώσουν στο οσηθισμένο μέρος τού περιπάτου της, όπως τούς
 ήγχε πεί. 'Η Μοδ σερβόλησε τοιαυτήνη και διαγρήθηκε με λίγα λόγια
 την ποσλή της περιπέτεια, ένω ο λογαρές κίταγες με την άοχη τού μα-
 τιδού του τον πληρωμένο κι' η Λίτσα με δισκοίλια κοραϊόδες να κίκαμα.

— 'Επειτα από λίγα λεπτά ο άρρωστος ήγχε μεταφωθό ο' ένα έξοχο όπι
 έκει κοντά κι' ο λογαρές, άφού έδωσεν τις άπασα τής όδηγής για τον
 άρρωστο, έτοιμάζονταν με τα δύο κορίτσια να γυρσέ στην πόλη. Πήν
 ξεκνήθον όμως πλησίασε τη Μοδ και της είπε χαμογελόντας :

— Κάτι ξεχάσατε, μου φάνεται, δεσποινίς.

Και της έδειξε το μικρό πιστόλι ποί η Μοδ ήγχε άρήςει στον τόπο τού
 τραυματιοοού. 'Εκείνη τότε κοκκίνους μαντέοντας πως ο λογαρές κατά-
 λαβε ότι δεν το λιμορόνη, άλλα το πέτασε το καταρωμένο αυτό όπλο...

Κι' ο 'Εορικός καθώς έβ'αίε το πιστόλι στην τούλη του της είπε
 τυφροά :

— Καί ήνε η γενναίος, αλλά καλλίτηρη η ευσπλαχνία...

'Επειτα από μια βδομάδα στη μικρή πόλη έφταν γασοί οι γάμο τού
 λογαρού 'Εορικού Ντιμπλάν και της δεσποινίδος Μοδ Γκαρά.

Είγε άνάγχη να ποίμε ότι ο' αυτό ονετιέδες πολή, χωρίς βέβαια να
 το θέλη, κι' ο άρρωστος έκείνος τού πρώτοού περιπάτου.

